

IVANČICA BANKOVIĆ-MANDIĆ

FILOZOFSKI FAKULTET SVEUČILIŠTA U ZAGREBU

ibmandic@ffzg.hr

NAŠE MALO MISTO U MEDIJSKOM PROSTORU 70-IH GODINA 20. STOLJEĆA

STRUČNI RAD

UDK 811.163.42'282.3(497.58)

7.097(497.5):070(497.1)“197“

DOI <https://doi.org/10.17234/9789531758635.04>

Ubrzo nakon donošenja *Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika*, koja je u jugoslavenskim medijima imala vrlo negativne konotacije, tadašnja Radio-televizija Zagreb pripremala je snimanje humorističnih serija na hrvatskim dijalektima. Pozvani su autori za koje je procijenjeno da bi mogli biti uspješni u tom žanru. Tada je dominirao stav da beogradska televizija proizvodi kvalitetnije humoristične serije od zagrebačke televizije. No, među najuspješnijim dramskim serijama Radio-televizije Zagreb upravo su humoristične serije kao što su *Naše malo misto*, *Gruntovčani*, *Prosjaci i sinovi*. U radu će se prikazati recepcija jezika (dalmatinske čakavštine) i humora u seriji *Naše malo misto* u pisanim medijima ranih sedamdesetih godina prošlog stoljeća.

1. OSVRT NA DRUŠTVENE OKOLNOSTI KOJE SU PRETHODILE SNIMANJU NAŠEG MALOG MISTA

Sedamdesete godine dvadesetoga stoljeća u literaturi često imaju konotaciju ključnog razdoblja za hrvatsku kulturnu i političku scenu. Denegri (2010: 11) taj period smatra bitnim jer se u njemu prepleću kasni modernizam i rani postmodernizam te je to razdoblje obilježeno vladavinom “potpunog jezičnog pluralizma”. U burnom razdoblju hrvatskog medijskog prostora s kraja šezdesetih godina prošlog stoljeća, ponajviše teškom za potpisnike *Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika*, koji su često bili degradirani sa svojih pozicija i radnih mjesta, tadašnja Radio-televizija Zagreb počinje s pripremama za snimanje humorističnih serija na hrvatskim dijalektima. Pozvani su Miljenko Smoje, Ivan Raos, Frane Jurić i Mladen Kerstner, za

koje je procijenjeno da mogu doprinijeti humoru RTV-a Zagreb. Naime, ta su se četvorica autora istaknula svojim najuspješnijim radovima koji su pristigli na javni poziv RTV-a Zagreb 1969., kako se navodi u nepotpisanom članku "Malo misto" pod sumnjom objavljenu u *Ninu* 12. travnja 1970.

U ovom ćemo se radu na temu odjeka *Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika* u medijima u vrijeme njezina nastanka osvrnuti na primjeru dvaju članaka. Jedan je objavljen u časopisu *Borba* 28. ožujka 1967. i donosi stajalište komunista Radio-televizije Zagreb o *Deklaraciji*, a drugi je članak objavljen 1. travnja 1967., također u *Borbi*, i donosi stajalište Jugoslavenske radio-televizije o *Deklaraciji*. Ovi su članci odabrani kako bi se usporedilo stajalište RTV-a Zagreb i Jugoslavenske radio-televizije, a da o njima govori uredništvo istog lista. U izdanju *Borbe* od 1. travnja navodi se da je na redovnoj sjednici Upravnog odbora Zajednice Jugoslavenske radio-televizije održane u Zagrebu *Deklaracija* osuđena kao "nacionalistički akt uperen protiv bratstva i jedinstva". Upravni odbor smatra da "radio-televizijske stanice doprinose punoj afirmaciji jezika". Nigdje se ne navode podaci kojega ili kojih jezika, već se interpretiraju stavovi *Deklaracije* kao zatvaranje u lokalne okvire, što se ne smatra prihvatljivim. No, navodi se da svaka televizija samostalno kreira svoj program i uzima emisije drugih televizija prema svojoj volji. Također, dodaje se da ako televizijske organizacije nisu do sada ostvarile svoje programske ciljeve, onda su to posljedice materijalnih, financijskih ili tehničkih teškoća koje će Upravni odbor Jugoslavenske radio-televizije nastojati riješiti. Članak koji donosi stajališta sa sastanka komunista Radio-televizije Zagreb, objavljen u *Borbi* 28. ožujka 1967. mnogo je stroži i navodi da su komunisti Radio-televizije Zagreb *Deklaraciju* jednodušno osudili kao neprijateljski čin. Izdvaja se uvodni govor sekretara komiteta Saveza komunista Josipa Grubišića, koji "osporava pravo potpisnicima deklaracije da otvaraju probleme koji među jugoslavenskim radio-stanicama nikada nisu postojali". Dodajmo da se u tom članku ne precizira koje je točno organizacijsko tijelo osudilo *Deklaraciju*, samo se donosi već navedeni sekretarov citat i njegovo ime. No, unatoč interpretaciji da je *Deklaracija* smatrana pokušajem zatvaranja u lokalno, na samom kraju šezdesetih i početkom sedamdesetih kreće inicijativa snimanja serija na zagrebačkoj televiziji upravo na lokalnim jezicima – dijalektima.

Za ovaj je rad odabrana recepcija jezika i humora serije *Naše malo misto* scenarista Miljenka Smoje, redatelja Danijela Marušića i snimatelja Branka Blažine u pisanim medijima. Nećemo ulaziti u objektivnu analizu jezika i humora zbog opsega rada. Za analizu recepcije u pisanim medijima korišteni su članci iz *Večernjeg lista*, *Vjesnika*, *Vjesnika u srijedu*, *Borbe*, *Expres Politike*, *TV revije*, *Nina* i *Komunista* objavljeni ranih sedamdesetih godina.

Svi su članci čuvani u novinskoj arhivi današnje Hrvatske radiotelevizije koja je prikupljala sve relevantne tiskovine koje govore o njezinu programu i zaposlenicima. Cilj je rada prikazati kako je javnost, a kako su kritičari, te konačno i sami autori serije *Naše malo misto* komentirali seriju, tj. kakve konceptosfere društva možemo iz tih komentara iščitati.

Konceptosferu kulture utjelovljuje semiotika svakodnevnih aktivnosti i semiotika umjetnosti (Zykova 2019: 39), zato ćemo se ovdje uz humor i jezik u seriji osvrutati i na ondašnja aktualna društvena zbivanja. Pod konceptosferom smatramo Lihačevljevu interpretaciju koju donosi Zykova (2019: 25) kao “skup mogućnosti koje se mogu pronaći u rječničkom fondu pojednica, ali i u jeziku u cijelosti (...), zbir koncepata cijelog umnog duhovnog bogatstva nacije”. Autorica dodaje da je konceptosfera koncentrat kulture – kulture nacije i njezina utjelovljenja u raznim društvenim slojevima sve do pojedinca (Zykova 2019: 26) te se stoga terminološki govori o konceptosferi jezika, kulture i pojedinca kao trima jedinstvenim varijantama konceptosfere.

Budući da je jedna od metoda istraživanja konceptosfere analiza konteksta, nakon analize političke klime izazvane *Deklaracijom*, koja je pokazala neprihvatljivost uporabe nacionalnih atributa u zajedničkom nacionalnom medijskom prostoru, istražiti ćemo i stajališta u ondašnjem društvu o kvaliteti humora na televiziji u pojedinim republikama tadašnje Jugoslavije.

2. RECEPCIJA JEZIKA I HUMORA NAŠEG MALOG MISTA U TISKANIM MEDIJIMA 70-IH GODINA 20. STOLJEĆA

Sedamdesetih je bilo uvriježeno mišljenje kako je beogradska televizija specijalist za “smiješne”, a zagrebačka nije, tj. da je uspješnija u snimanju “ozbiljnih” serija. Nepotpisani autor članka “*Malo misto*” pod sumnjom objavljena u *Ninu* 12. travnja 1970. podsjeća čitatelje da su u Zagrebu vladala mišljenja kako “ovaj centar nije predodređen za humor i da se humorom trebaju baviti drugi”. U *Vjesnikovu* intervjuu objavljenju 28. ožujka 1971. Miljenko Smoje u razgovoru s novinarkom Martinčević navodi kako nije ni znao “da je Zagrebačka TV dosad imala humoristične emisije”. U časopisu *Nin* objavljenu 12. travnja 1970. prenose se stajališta da je u Zagrebu smatrano kako oni kao centar nisu predodređeni za humoristični žanr. Autor članka dodaje da je unatoč tome Radio-televizija Zagreb pozvala određene autore da napišu humoristične tekstove te da su ti radovi oscilirali u kvaliteti. U izbor je ušao rad splitskog novinara Miljenka Smoje, a autor članka citira redatelja serije Danijela Marušića, koji je rekao da “hrvatski humor spašavaju Dalmatinci”. Ovo je jedan od rijetkih članaka koji donosi odrednicu

“hrvatski”. U tadašnjim se člancima uglavnom piše o zagrebačkoj televiziji, zagrebačkom humoru ili pak dalmatinskom, jedino Marušić nekoliko puta jasno izražava nacionalni identitet kao hrvatski. U *Vjesniku* 27. veljače 1970. anonimni se autor članka naslovljena *Priča se o... “Našem malom (Peyton) mistu”* pita ima li Miljenko Smoje u sebi snagu humorističnog pera koje može konkurirati Loli Đukiću (beogradskom autoru, op. a.). Živko Jeličić u *Večernjem listu* 7. ožujka 1970. naveo je da je beogradski humor oštar, zagrebački oštrouman, a humor tandema Smoje – Marušić nema podteksta, već je na “onoj predratnoj vrpci po kojoj se Dalmaciji prilazilo kao rezervatu cirkusanata i zabavljača improviziranih od veoma lakog materijala”. Taj citat kritičara Jeličića citirat će kasnije većina autora članaka o seriji *Naše malo misto*. U članku objavljenju 19. veljače 1970. u *Expres politici* autor D. Čosić navodi kako je Radio-televizija Zagreb poslije “nedovoljno humorističnih emisija odlučila nasmijati gledatelje novom serijom”. *Vjesnik u srijedu* iz veljače 1970. također navodi da je Zagrebačka televizija serijom *Naše malo misto* krenula “u osvajanje reputacije koju nikad nije imala”. Autor tog članka G. Lamer dodaje da su autori htjeli zabaviti publiku i dokazati da nije točna “fama da zagrebačka televizija ne može pripremiti kvalitetan i popularan humoristički program”. Na temelju ondašnjih medijskih napisa o recepciji humora na ondašnjem RTV-u Zagreb možemo zaključiti da su kritičari, a i sama televizija, smatrali kako zagrebačka televizija nema kvalitetan humor. Jedino se o zagrebačkom humoru pozitivno izjasnio kritičar Živko Jeličić.

Dodajmo da je i scenarist Smoje u *Vjesniku* 28. ožujka 1971. naveo da je “utvarao sebi kako je baš on Zagrebačku televiziju lišio kompleksa manje vrijednosti u humoru”. Smatra da serija nije satira, već humor koji je izrazito kompliciran mehanizam.

Danas se kritičari slažu da su najuspjelije dramske serije Radio-televizije Zagreb upravo one humoristične: *Naše malo misto*, *Gruntovčani*, *Prosjaci i sinovi*.

Serija *Naše malo misto* emitirana je u dvjema sezonama – od 22. veljače 1970. do 5. travnja 1970. te od 7. veljače 1971. do 28. ožujka 1971. Ukupno je emitirano 13 nastavaka, a poseban nastavak *Zagrebulje* emitiran je tek 2019. godine. Serija je snimana 1969. i 1970.

Josip Kirigin, autor članka o govoru na radiju i televiziji objavljena 17. kolovoza 1967. u časopisu *Komunist*, navodi primjer kvalitetnog Trećeg programa Radio Beograda, koji promovira autentičan govor koji nedostaje jugoslavenskom medijskom prostoru. Autor članka obrušava se na redaktorske zahvate i sterilnu interpretaciju spikera kojima se, po njegovu mišljenju, daje prevelika važnost. Ako su promišljanja novinara Kirigina bila čitana,

onda je snimanje serija na dijalektu u autentičnim ambijentima bio odgovor na takve zahtjeve.

Težak (1986: 42) također govori o važnosti zavičajnih idioma u dokumentarnim filmovima jer doprinose autentičnosti i uvjerljivosti. Smatra da su u Jugoslaviji dijalekti bili prisutni u emisijama zabavnog karaktera te naglašava važnost televizije i medija općenito u njihovoj rasprostranjenosti i popularizaciji. Dijalekt je, dodaje, snažno izražajno sredstvo radiodrama, televizijskih serija i realističnih filmova. U razdoblju Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, kako piše Težak (1986), dijalekti nisu progonjeni kao što je to bio slučaj u Francuskoj ili Italiji. Težak (1997: 12) prenosi iskustvo scenarista Kerstnera, koji pripada generaciji pozvanih autora da naprave humoristične radove na RTV-u Zagreb, kako je balansirao između dijalekta i standarda: "Kada piše u dijalektu, pisac scenarija ne smije zanemariti televizijsko gledalište. Od varijanata što mu stoje na raspolaganju dužan je izabrati najrazumljiviju. To je dug mediju. No ako iz bilo kojeg razloga želi zadržati manje poznatu riječ, može se poslužiti i tehnikom indirektnog prevođenja. Npr.: »Donesi mi ferflegunga!« kaže prvo lice. »Pak ste ni dosti jeli i pili?« upita drugo."

Scenarist Miljenko Smoje osvrće se na negativne kritike kajkavskog humora "izvan naše republike", zbog čega je očekivao oštre kritike i svoje serije, no to se nije dogodilo, nego je, navodi, njegov rad najviše napao tisak "iz naše republike", što ćemo u ovom članku i ilustrirati.

Svakako treba izdvojiti hrabrost autora i redatelja da na vrhuncu komunizma pokaže njegove prave (mračne i nelogične) strane. Naime, *Vjesnik u srijedu* iz veljače 1970. u članku G. Lamera opisuje situacije u kojima su nesposobni i neškolorani ljudi postali netko drugi, a jedino je obrazovani liječnik ostao samo liječnik. Neki su ljudi i protestirali koliko su se prepoznali u određenim situacijama. Primjerice, u *Vjesniku* 27. ožujka 1971. objavljen je protest Predsjedništva SUBNOR-a općine Trogir zbog neprihvatljivog predstavljanja boraca iako su se i oni o seriji u cjelini pohvalno izrazili.

Anonimni članak *Malo mjesto na moru* objavljen u *Borbi* 23. veljače 1970. kao zanimljivost izdvaja činjenicu da su glavne uloge dodijeljene Dalmatincima. Slično se navodi u nepotpisanom članku objavljen u časopisu *Nin* 12. travnja 1970. – kao kuriozitet izdvaja se podatak da su autor, redatelj i glumci Dalmatinci. U drugim se člancima navodi da su glumci iz svih kazališta SFRJ te da ima puno naturščika (primjerice u članku objavljen u 19. veljače 1970. u *Expres Politici*). Sam je redatelj Marušić u razgovoru za *Večernji list* 27. veljače 1970. naveo da su glumci uglavnom Dalmatinci koji sada rade u Zagrebu, Splitu, Beogradu, Zadru, Dubrovniku, Mostaru, Sarajevu, Rijeci i Prištini. Branko Đurica, autor članka *Uplele se mračne*

sile objavljena u TV reviji 19. veljače 1971., smatra da je *Naše malo misto* vrlo “blisko jugo-mentalitetu”. Ovakva su opažanja u skladu s onodobnim konceptom o važnosti zastupljenosti svih naroda i krajeva u zajedničkom jugoslavenskom medijskom i političkom prostoru.

Prema objavljenim člancima na temu gledateljske recepcije ove serije uočavamo da su gledatelji njome bili oduševljeni. Autor članka publicirana u *Ninu* 12. travnja 1970. navodi da su gledatelji bili iznimno naklonjeni seriji (u vrijeme emitiranja ulice su prazne, ljudi nisu išli u kazališta, ni na koncerte). Kritičari nisu bili posve nenaklonjeni seriji, ali je, vjerojatno i zbog samih kritika, bilo problema s potpisivanjem ugovora o nastavku snimanja. U istom se članku navodi kako je interesantno da se *Slobodna Dalmacija* nije pozitivno izrazila o seriji, što je pokolebalo Radio-televiziju Zagreb u namjeri snimanja novih nastavaka. No, redatelj Marušić imao je plan da u slučaju negativna odgovora snimanje ponudi televiziji u Beogradu ili Sarajevu. Nikola Lorencin, autor članka *Veliko gledalište za Malo misto* objavljena u *Komunistu* 16. travnja 1970., navodi da je publika prihvatila tu seriju, čak i publika iz podneblja koje se u seriji prikazuje, no stanovnici malih mjesta općenito ovom su serijom, smatra, izvrgnuti lakrdiji. Smatra da je humorni mentalitet dobro oživljen, a jezik naziva humoristično-folklornim žargonom, ne navodeći da je riječ o čakavskom govoru. Uglavnom, pohvalno se izražava o seriji i korištenju komediografskih elemenata kao što je “dalmatinski humoristični melos”. U *TV novostima* 10. – 17. travnja 1970. navodi se da je ugovor o nastavku snimanja potpisan zbog pritiska javnosti jer je u redakciju stiglo puno pisama gledatelja. I sam je autor Smoje u *Večernjim novostima* 23. ožujka 1971. naveo da je “publika seriju prihvatila iznad svih očekivanja”. U *Vjesniku* 6. ožujka 1970. donosi se podatak da je *Naše malo misto* 1970. na vrhu popularnosti.

I redatelj i autor serije često su morali braniti leksik u seriji i često navođenu i kritiziranu lascivnost. Tako redatelj Marušić u intervjuu objavljenom 19. veljače u *Expres politički* navodi da je riječ o humorističnoj seriji s renesansnim pikanterijama, ali u isto vrijeme serija je realistična i satirična. Nastavlja dalje oksimoronom “sve je to protkano mediteranskom gorkom vedrinom”. U *Vjesniku* 6. ožujka 1970. autor Miljenko Smoje odgovara na reakcije kritike da u seriji ima previše psovki i prostačkih riječi. Naime, on smatra da je takvih riječi uvijek bilo u dalmatinskoj komediografiji. Mogle su se, dodaje, čuti i u gledalištu kada su na pozornicama bila crkvena prikazanja. Smatra da su njegovi junaci baš takvi “priprosti, dišpetožasti. Čim se naljute, nebo spuštaju na zemlju...”. U *Večernjim novostima* 23. ožujka 1971. Miljenko Smoje objašnjava da on nije htio prikazati Dalmaciju serenada jer ona ima i svoje mračne tonove. Ljudi koje prikazuje imaju dušu poeta, a istovremeno

su drugima sprdnja i tjeraju svoje do kraja. Sebe ne smatra satiričarem, već humoristom. Navodi da sam ne psuje i da je optimist te svoje junake miluje, a ne izvrgava ih ruglu. Kaže da nije prikazao deformiranu Dalmaciju te dodaje da ljudi koji se možda prepoznaju u njegovim likovima još više vole svoje malo misto. Dodajmo da je autor Miljenko Smoje često intervjuje davao na svom lokalnom idiomu. Primjerice, u *TV reviji* 19. veljače 1971., u intervjuu tiskanu na ćirilici, na upit novinara: “Šta vas čini srećnim u životu, a šta nezadovoljnim i zašto?”, Smoje odgovara “Sritnim me čini plandovanje, dobro jist i pit, jemat čakod šoldi u džep, da mogu frajavat, a nesritnim me čini posal. Svašta čovik radi za pošteno preživiti, pa čak i tu monadu da piše za televiziju.” Intervju završava “Asti gospe, taj vaš intervju se odužija ka da smo na Pejton pjaci! Dosta čakulanja! Vrime je za marendu, amo ća!” Zanimljivo je da je intervju za zagrebački *Vjesnik* 28. ožujka 1971. s Jagodom Martinčević i Franom Jelinčićem objavljen na standardu (!). U obranu talijanskih riječi koje koristi doktor Luigi, Smoje u *Vjesniku* 6. ožujka 1970. navodi da je Luigi padovanski đak, obrazovan u prošlom stoljeću te da u ruskoj literaturi obrazovani krugovi koriste francuske riječi, u zagrebačkoj njemačke. Autor članka publicirana u *Vjesniku* 27. veljače 1970. u obranu rječnika – talijanskih riječi i psovki Smojine serije – navodi činjenicu da je riječ o humorističnoj seriji i da su one tu opravdane.

Redatelj Marušić u *Vjesniku u srijedu* iz veljače 1970. brani čakavštinu u seriji, ne smatrajući da bi mogla doprinijeti nerazumljivosti. Smatra da to nimalo ne može biti nedostatak i da je humor, unatoč činjenici što neke riječi gledatelji možda neće razumjeti, jasan. Smatra da je dobar humor teže napisati na standardu nego na dijalektu. U istom članku autor Smoje sasvim govori u dijalektu: “Ne volim televiziju i jedino je otvaran kad igra Ajduk (...) S pinezima ća ji uvatin s televizije mogu uvik bit vanka, ne moran stat doma i ne moran je gledat...” Marušić je inače bio više puta primoran braniti čakavštinu. Tako u *Večernjem listu* 27. veljače 1970. obrazlaže izbor čakavštine jer područja o kojima je riječ “imaju tradiciju komediografa, a tu postoji i živ smisao za humor, posebno u Dalmatinaca”. Smatra da cijeli svijet njeguje dijalekte, posebno u komediografiji, pa ne vidi razloga “zašto bismo mi u Hrvatskoj drugačije radili”. Također smatra da “čakavština ne umire i ne smije umrijeti”. Kritičari serije dijalekt u seriji često nazivaju dalmatinskim, no D. Čosić u članku objavljen u *Expres politici* 19. veljače 1970. dijalekt naziva čakavskim. U intervjuu u *Vjesniku* 28. ožujka 1971. autorica Jagoda Martinčević ne govori o čakavskom dijalektu, već također o dalmatinskom. Zanima je kako je osvojena publika kojoj je dalmatinski dijalekt stran. Smoje odgovara “ako joj je stran dijalekt, nije joj stran duh Dalmacije”. U razgovoru s njom, kada ona aludira da bi se *Velo misto* moglo snimati u Beogradu, Smoje hrabro odgovara: “Ako imate gore kakve veze, preporučite me, molim

vas, jer znate, ja nikoga na Beogradskoj televiziji ne poznajem, pa zamolite da me ekraniziraju. Nemojte, molim vas, pogriješiti, ne – ekviziraju nego ekraniziraju”. Čini se da je ovaj članak nakon intervjuja prošao redakturnu jer nije vjerojatno da se Smoji nije potkrao gotovo niti jedan lokalizam ili tek pokoji (više cijeni svoje pisanje za lokalne novine nego ovu “slučajnu televizijsku rabotu, koja će, ako se i ponovi, ostati samo usputna *fatureta*, kako mi u malom mistu kažemo”). I ovdje je on hrabro iznio svoje mišljenje: “Hvala budi dragom gospodinu bogu, ali ne samo moji Splitsani već, evo, vidim i novinari “Vjesnika” nemaju dlake na jeziku.”

Iz intervjuja koje je Smoje dao u jeku popularnosti svoje serije mogla bi se napraviti i konceptosfera njegove ličnosti, tj. mogli bi se izdvojiti koncepti koji predstavljaju njegov način shvaćanja i percipiranja svijeta, posebno jezika. Zykova (2019: 46) tumači da individualne ličnosti usvajaju tipične značajke svoje kulture kao opće ili kolektivne pojave. U ovom radu tek u obrisima donosimo konceptosferu Smojine ličnosti kroz njegov rukopis i intervju: njegovanje autentičnosti govora (dalmatinske čakavštine), autentičnost u prikazu likova, ljubav prema lokalnom i sl. Zykova (2019: 40) smatra da upravo ličnosti pripada posebno mjesto u interakciji konceptosfere kulture i jezika te da zahvaljujući ličnosti dolazi do oblikovanja jezičnih znakova koji su sposobni izraziti duhovno-mentalno naslijeđe kulture. Nakon ove serije nastaje svojevrsan kontinuum snimanja na nestandardnom jeziku, koji je posebno u zaletu hrvatske kinematografije nakon osamostaljenja Republike Hrvatske.

Igor Mandić, autor članka *Veliki nesporazumi oko “Malog mista”* objavljena 8. travnja 1970. u *Vjesniku u srijedu* u rubrici *Notes Igora Mandića*, donosi stajališta i publike i kritike. Publika je uglavnom oduševljena, piše, a kritika podijeljena, kao i sam autor članka. Mandić interpretira kako “manjina misli da je Smoje iznevjerio autentičnost dalmatinskog ambijenta, da ga je prikazao kao rezervat smiješnih budala i nastranih tipova, da je obezvrijedio radnički prijeratni pokret...”, a drugi misle da taj humor nema umjetničkih pretenzija i da ne zadovoljava ocrtavanje lokalne atmosfere. Mandić naglašava da se ne slaže sa svojim prijateljem kritičarom Živkom Jeličićem i njegovim stavovima “da je humor tandema Smoje–Marušić ostao na predratnoj novinarskoj vrpici po kojoj se Dalmaciji prilazilo kao rezervatu cirkusanata i zabavljača improviziranih od veoma lakoga materijala”. U obrani serije Mandić navodi da je serija “dobroдушni prikaz malograđanštine, a odnosi komunista i vlasti su karikirani”. No, dodaje da u seriji ne možemo tražiti neku “estetizirajuću književnu vrijednost”. Pohvalno se izrazio o novoj činjenici da je konačno glavni lik intelektualac, a ne kao do tada polupismeni ili nepismeni junak pa kroz tu seriju televizija ispunjava i svoju kulturnu funkciju – neki će čuti i za književnost, i za Dantea.

Večernji je list 27. ožujka 1970. objavio i nekoliko mišljenja kulturnih i javnih djelatnika o toj seriji. Tako Mirko Bilić, novinar i sekretar za informacije Izvršnog vijeća SR Hrvatske zaključuje da serija ima dosta kvaliteta u odnosu na druge serije, ali autoru zamjera previše talijanskih riječi, što smatra nebrigom “o našem jeziku”, pri tome ne navodeći preciznije koji je to “naš jezik”. Živko Jeličić, književnik i urednik časopisa *Mogućnosti*, smatra nevjerojatnim da se čitava jedna pokrajina prikazuje “kao četa idiota”. Fadil Hadžić, filmski redatelj, književnik te autor komedija, pozdravio je napor da se snimi humoristična serija, no nije naveo stav o njoj. Glumica Ana Karić izrazila se vrlo pozitivno o seriji, smatrajući da je dijalekt posve razumljiv i njoj koja nije Dalmatinka te da se veseli i novim serijama, onima na kajkavskom dijalektu. Novinar i kritičar Miro Modrinić smatra seriju negledljivom (nije mogao odgledati tri epizode do kraja jer mu je mučninu izazvala “ta lažna i primitivna slika ljudi i prilika” sredine koju poznaje i u kojoj je odrastao). Smatra da su u seriji ljudi i prilike karikirane, “ljudi pretvoreni u budale, a život u cirkus”, jeziku zamjera previše psovki te općenito ovoj seriji previše lascivnih scena. Neobično je što se Modrinić poziva na poznavanje sredine i pri tome negira postojanje psovki. Modrinić izdvaja Marinkovićeve humoristične radove u kojima on ne degradira pojedinca kao što on to vidi u Smojinu djelu. Danko Oblak, kritičar *Večernjeg lista*, u *Večernjim novostima* 23. ožujka 1971. navodi da u jednoj epizodi ima poetskih detalja humanosti i mudrosti, ali je djelovalo ponešto “banalno pamfletski ispod nivoa svakodnevne suvremene politike...”. Smatra da se u serijama ne smiju iskorištavati radni ljudi, ali pozitivnim ocjenjuje to što se društvo oslobodilo tabu-tema, posebno u novogodišnjem prilogu i epizodi *Božićna priča*. Oblak vjeruje da jednostranost i uvredljivost pojedinih dijelova pripadaju humoru te ih opravdava, no načelno je suzdržan i smatra da je prerano donositi konačnu ocjenu.

Dok je kritika ipak uglavnom zamjerala autoru previše talijanskih izraza, psovke, lascivne scene, “prikaz Dalmacije kao rezervata cirkusanata i zabavljača” itd., a povremeno i izbor čakavskog dijalekta, ondašnja je publika odlično prihvatila seriju. Gledanost je serije i kasnije u repriznim terminima uvijek bila visoka.

U skladu s interpretacijom konceptosfere, možemo reći da su koncepti svijesti stručne kritike serije, prije svega, sljedeći: neprimjeren jezik (tuđice, vulgarizmi, izbor čakavštine kao nerazumljivog dijalekta većem dijelu jugoslavenske publike), preslobodne scene i omalovažavanje mentaliteta dalmatinskog podneblja te neusklađenost s aktualnim političkim okvirom, a koncepti publike: humor i zabava na zasadima dijalekta i slobodnoga govora. Televizijski kritičari, uočavamo, uglavnom imaju posve drukčiju konceptosferu nego gledatelji. Izražavaju je kao potrebu medija (umjetnosti) da edu-

cira publiku, ali ne na autentičnim slikama, već na primjeru korigirane slike stvarnosti u skladu s postojećom komunističkom ideologijom.

3. ZAKLJUČNO O RECEPCIJI (NE)USPJEHA SERIJE *NAŠE MALO MISTO*

Zanimljivo je da se kritike iz hrvatskih tiskovina razlikuju od kritika iz novina drugih ondašnjih socijalističkih republika, a i stručna je javnost općenito zauzela negativniji stav o seriji nego gledatelji. Štoviše, na temelju komentara iznesenih u pismima gledatelja prevagnulo je mišljenje da se ugovor o nastavku serije potpiše. U komentarima iz tiskanih medija o mišljenju gledatelja jasno je i često izriječom kazano da je serija bila na vrhu televizijske popularnosti. U *Vjesniku* 28. ožujka 1971. Frane Jelinčić donosi informaciju da su seriju s velikim simpatijama prihvatili podjednako u Sloveniji, Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Srbiji, Makedoniji, Vojvodini i Kosovu. Autorica intervjuja Jagoda Maritnčević u istom broju *Vjesnika* izriječom navodi da je u kvaliteti serije bilo oscilacija, ali činjenica je da ju je publika dobro prihvatila dok su stručne kritike bile podijeljene. Usto navodi u ovom članku već citirani komentar da je Smoje “ostao na novinarskoj vrpci po kojoj se Dalmaciji prilazilo kao rezervatu cirkusanata i zabavljača improviziranih od veoma lakog materijala”. Smoje na to odgovara vrlo oštroumno i satirično: “U ovom pitanju frapira me jedino vaša preciznost citiranja...”

Autori serije često se suočavaju s interpretacijom događanja prikazanih u seriji s obzirom na to da su neke scene po interpretaciji određenih autoriteta uvredljive, pa moraju objašnjavati je li riječ o karikaturi, satiri, humoru, realnosti... S odmakom od pedesetak godina ta pitanja više nisu relevantna jer je pitanje identiteta dinamička kategorija zasnovana na premisama koje se mijenjaju i prilagođavaju uvijek novim okvirima, kako to interpretira M. Biti (2006: 568).

Danas su lokalni varijeteti prisutniji na televiziji nego što je to bilo prije pedesetak godina. No, danas im se često pripisuje artificijelnost i svaki kritičar ima svoju viziju kako bi taj govor trebao zvučati. S tim u vezi govori i Smoje u intervjuu u *Vjesniku* 28. ožujka 1971. dajući poticaj autorima da promoviraju svoje lokalne idiome: “Samo pamтите, svaki Dalmatinac ima svoju sliku Dalmacije i pretendira da je ta slika jedina autentična pa makar ona bila i stravična, izopačena, morbidna. On smatra da je u pravu.”

Zaključno možemo reći da serija *Naše malo misto* ne pripada samo filmskoj umjetnosti, to je jedan velik i iznimno bogat lingvokulturološki materijal na kojem se mogu istraživati različite konceptosfere – konceptosfere

ondašnje kulture (nacije i/ili etnosa), konceptosfere ličnosti i konceptosfere jezika.

Dakako, *Naše malo misto* zanimljiv je predložak i za dijalektološku analizu, kao i za preciznije istraživanje na temu dijalekta i humora u kinematografiji, a za takav pristup nije bilo prostora u ovome radu.

IZVORI¹

Borba, 1. 4. 1967.

Borba, 28. 3. 1967.

Borba, 23. 2. 1970.

Expres politika, 19. 2. 1970.

Komunist, 16. 4. 1970.

Komunist, 17. 8. 1967.

Nin, 12. 4. 1970.

TV novosti, 10. 4. – 17. 4. 1970.

TV revija, 19. 2. 1971.

Večernje novosti, 23. 3. 1971.

Večernji list, 17. 2. 1970.

Večernji list, 27. 3. 1970.

Vjesnik, 27. 2. 1970.

Vjesnik, 6. 3. 1970.

Vjesnik, 27. 3. 1971.

Vjesnik, 28. 3. 1971.

Vjesnik u srijedu, 4. 2. 1970.

Vjesnik u srijedu, 8. 4. 1970.

LITERATURA

Biti, Marina. 2006. Identitet i pitanje virtualnosti. U: *Riječki filološki dani: zbornik radova s Međunarodnoga znanstvenog skupa Riječki filološki dani održanog u Rijeci od 18. do 20. studenoga 2004. Knjiga 6.* [ur. Srdoč-Konestra, Ines; Vranić, Silvana]. Rijeka: Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci, 559–572.

¹ Autorica članka zahvaljuje novinskoj arhivi HRT-a na ustupljenim materijalima.

- Denegri, Ješa. 2010. Svojstva, zbivanja i vrednovanja nove umjetnosti sedamdesetih godina XX stoljeća. U: *Sedamdesete* [ur. Lukšić, Irena]. Zagreb: Hrvatsko filološko društvo – Biblioteka književna smotra, 11–22.
- Kerstner, Mladen. 1976. Usputne bilješke uz “Gruntovčane”. *Republika*, prosinac 1976., str. 1383.
- Težak, Stjepko. 1986. Dijalekt na radiju, televiziji i filmu. *Govor* 3/2, 39–49.
- Težak, Stjepko. 1997. Dijalekti i književni jezik. Uvodno izlaganje. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 10, 9–26.
- Zykova, Irina Vladimirovna. 2019. *Konceptosfera kulture i frazeologija. Teorija i metode lingvokulturološkog proučavanja*. Zagreb: Srednja Europa.

Naše malo misto in the media space in the 1970s

In the difficult period of the Croatian media space from the late 1960s, mostly difficult for the signatories to *Declaration on the Name and Status of the Croatian Literary Language*, Radio and Television Zagreb (RTV Zagreb) began preparing for the making of humorous series. Miljenko Smoje, Ivan Raos, Frane Jurić and Mladen Kerstner were invited on that project because there was judged that they could generally contribute to the humor of RTV Zagreb.

At that time, the dominant opinion was that Belgrade television in Yugoslavia is a specialist for “funny” and Zagreb for “serious” series, but among the most successful drama series of RTV Zagreb were humorous ones such as *Naše malo misto*, *Gruntovčani*, *Prosjaci i sinovi*.

The aim of the paper is to present the perception of language (Chakavian dialect) and humor in the series *Naše malo misto* by screenwriter Miljenko Smoje and director Danijel Marušić, in written media. The analysis used articles from *Večernji list*, *Vjesnik*, *Vjesnik u srijedu*, *Borba*, *Expres Politika*, *Nin* and *Komunist*, *TV revija*, *TV novosti*, all of them were published in the early seventies of the last century.

The criticism mostly resented the author too many Italian expressions, curses, lascivious scenes, “presentation of Dalmatia as a reserve for circuses and entertainers”, etc., and the choice of the Chakavian dialect, while the audience at that time accepted this series as great one.